

prima instanță: (Judecătoria Botanica municipiul Chișinău) V. Varanița
instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Vascan, E. Fistican, V. Clima

Î N C H E I E R E

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată prin intermediul avocatului Covaliov Natalia,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată împotriva Biroului Vamal Chișinău și Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată și menținută hotărârea Judecătoria Botanica municipiul Chișinău din 16 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 26 iulie 2016, Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău și Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ .

În motivarea acțiunii, Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată a menționat că conform contractului din 06 ianuarie 2016 din 19 aprilie 2016, a procurat lenjerie de bucătărie de bucătărie din fibre sintetice și cuverturi de pat din alte materiale textile.

La fel, a menționat că la postul vamal Chișinău, prin care a fost ales regimul vamal de import definitiv, cu punerea mărfurilor în circulație liberă, brokerul vamal a completat declarația vamală în detaliu: 3029I36823 din 15 iunie 2016 și de plasare în regim de import definitiv a mărfii, cu determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de

plătit, cu completarea formularului tipizat DVV-1 pentru anunțarea valorii în vamă, determinată prin metoda nominalizată (metoda 1).

Astfel, la traversarea frontierei conform declarației vamale au fost achitate plăți vamale în sumă de 174.708,61 lei pentru marfa procurată, însă reprezentantul biroului vamal a refuzat validarea declarației vamale completate conform metodei I și a întocmit Actul de inspecție din 15 iunie 2016, conform căruia a fost majorată valoarea în vamă pînă la suma de 193.463,63 lei, solicitînd completarea formularului tipizat DVV-2.

Respectiv, în urma majorării, a fost achitată suplimentar suma de 18.755,02 lei.

Totodată, a menționat că conform contractului din 02 februarie 2013 și Invoice STAR20160310 din 20 aprilie 2016, au fost procurate unelte manuale de grădină: greble, lopeți.

Respectiv, la traversarea frontiere conform declarației vamale – 3020I37266 din 16 iunie 2016, au fost achitate plățile vamale în sumă de 57.619,47 lei pentru marfa procurată, însă reprezentantul biroului vamal a refuzat validarea declarațiilor vamale completate conform metodei I și a întocmit Actul de inspecție din 16 iunie 2016, conform căruia a fost majorată valoarea în vamă pînă la suma de 100.065,32 lei, solicitînd completarea formularului tipizat DVV-2.

Respectiv, în urma majorării, a fost achitată suplimentar suma de 42.445,85 lei.

La 24 iunie 2016, a fost depusă cererea prealabilă cu privire la restituirea sumei totale de 88.302,60 lei.

Prin răspunsurile Biroului Vamal Chișinău din 28 iunie 2016 și 13 iulie 2016, cererea prealabilă a fost respinsă.

Consideră răspunsurile în cauză neîntemeiate din următoarele considerente.

Astfel, reiterează, cu toate că au fost prezentate toate documentele, organul vamal prin actele de inspecție privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export a majorat valoarea în vamă, aplicînd flexibil metoda 6 în baza tranzacțiilor cu marfa similară.

Deci, în cazul în care în urma îndeplinirii declarației vamale conform metodei I, colaboratorul vamal a considerat că a fost o încălcare, acesta din urmă trebuia să argumenteze de ce documentele prezentate le consideră insuficiente sau neveridice, ceea ce nu a fost făcut.

Or, autoritatea vamală este în drept să determine valoarea în vamă în cazul cînd există teme de a considera că datele prezentate de declarant nu sunt veridice, iar faptul că alte întreprinderi declară un alt preț al mărfii, nu poate fi pus ca bază pentru alte mărfuri, deoarece la determinarea similitudinii mărfurilor se iau în considerație următoarele caracteristici: calitatea, existența mărfii comerciale, reputația pe piață, țara de origine, producătorul.

Autoritatea vamală nu a prezentat nici o probă care ar confirma că marfa importată are aceeași calitate ca și mărfurile importate de alți agenți economici.

Societatea Comercială "Sorinlux" societate cu răspundere limitată solicită recunoașterea ca fiind ilegal refuzul Biroului Vamal Chișinău din 28 iunie 2016 și a Serviciului Vamal din 13 iulie 2016, anularea Actului de inspecție din 15 iunie 2016 pentru declarația vamală 3029I36823 din 15 iunie 2016 și Actului de inspecție din 16 iunie 2016 pentru declarația vamală 3029I37266 din 16 iunie 2016 și obligarea

Biroului Vamal Chișinău să restituie suma de 88.302,60 lei încasate suplimentar pentru devămarea mărfii importate.

La 24 octombrie 2016, Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată a înaintat cerere de concretizare a cerințelor, solicitând anularea Actului de inspecție din 15 iunie 2016 pentru declarația vamală 3029I36823 din 15 iunie 2016 și Actului de inspecție din 16 iunie 2016 pentru declarația vamală 3029I37266 din 16 iunie 2016 și obligarea Biroului Vamal Chișinău să restituie suma de 88.302,60 lei încasate suplimentar pentru devămarea mărfii importate (f.d. 133).

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica municipiul Chișinău din 16 noiembrie 2016, acțiunea înaintată de Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că reieșind din borderoul declarații vamale nr. 3029I36823 din 15 iunie 2016 și nr. 3029I37266 din 16 iunie 2016, Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată nu a prezentat toate documentele care permit calcularea valorii în vamă a mărfii în conformitate cu metoda 1 și anume: contractul dintre cumpărător și vânzător, specificările, ofertele de preț de la producător, corespondența comercială și declarația de export.

Astfel, prima instanță a concluzionat că pîrîtul a întocmit fișa-act, prin care a solicitat documente suplimentare în vederea confirmării veridicității datelor privind valoarea în vamă anunțată conform declarațiilor vamale nr. 3029I36823 din 15 iunie 2016 și nr. 3029I37266 din 16 iunie 2016.

La fel, prima instanță a constatat că Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată a făcut cunoștință cu actul autorității vamale, iar în cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sunt veridice și/sau nu sunt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicînd consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de lege.

Instanța a reținut de asemenea că pîrîtul a oferit posibilitatea declarantului de a determina valoarea în vamă a mărfii conform metodelor 2,3,4 sau 5, însă ultimul nu a prezentat informația necesară.

Prin urmare, instanța a apreciat drept legale acțiunile Biroului Vamal Chișinău, considerînd că acesta întemeiat a aplicat, la caz, metoda pentru determinarea valorii în vamă a mărfii – metoda de rezervă 6.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017, a fost respins apelul declarat de Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica municipiul Chișinău din 16 noiembrie 2016.

La 05 septembrie 2017, Societatea Comercială ”Sorinlux” societate cu răspundere limitată prin intermediul avocatului Covaliov Natalia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului, a menționat că la examinarea cauzei, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a interpretat în mod eronat legea.

La fel, a reiterat că careva probe ce ar demonstra că există divergențe între datele prezentate de declarant, la materialele cauzei nu au fost prezentate de Biroul Vamal Chișinău, sau identificarea subevaluării prin compararea valorii în vamă a mărfii de evaluat cu valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare, la fel nu a fost demonstrată.

Astfel, menționează că în urma examinării probelor prezentate de intimat, este evident că acesta nu a prezentat probe care ar confirma că marfa, a cărei cost a fost pus la baza stabilirii prețului conform metodei 6, este similară și identică cu marfa importată de Societatea Comercială "Sorinlux" societate cu răspundere limitată, în ceea ce privește aspectul caracteristicilor fizice, calității și reputației pe piață, sunt produse din materiale asemănătoare și existența unei mărci de producție sau de comerț.

Cu toate acestea, organul vamal prin actele de inspecție privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export a majorat valoarea în vamă, aplicând flexibil metoda 6 în baza tranzacțiilor cu marfa similară.

Or, la aplicarea metodei 6 organul vamal s-a folosit de informația de care dispune autoritatea vamală, privind importurile similare, însă nu a anexat nici o probă ce ar confirma prețul la importul de către alți agenți economici a mărfurilor analogice.

Astfel, în cazul în care în urma îndeplinirii declarației vamale conform metodei 1, colaboratorul vamal a considerat că a fost o încălcare, acesta din urmă trebuia să argumenteze de ce documentele prezentate le consideră insuficiente sau neveridice, ceea ce nu a fost făcut.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 21 iunie 2017, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 05 septembrie 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea Comercială "Sorinlux" societate cu răspundere limitată prin intermediul avocatului Covaliov Natalia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea Comercială "Sorinlux" societate cu răspundere limitată prin intermediul avocatului Covaliov Natalia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari